

ar sendimennirnir hittu hann þar, tók hann tíðindunum með jafnaðargeði og virtist í góðu skapi. — Hann dró fram bók og sýndi þeim, en í henni voru hóróskóp keisarans og hans sjálfs uppteiknuð, og síðan mælti hann: „Ég hef lesið þetta allt úr stjörnunum og þess vegna get ég ekki kennt keisarann um það. En mér þykir sárt, að hann skuli ekki hafa barizt betur fyrir mig“.

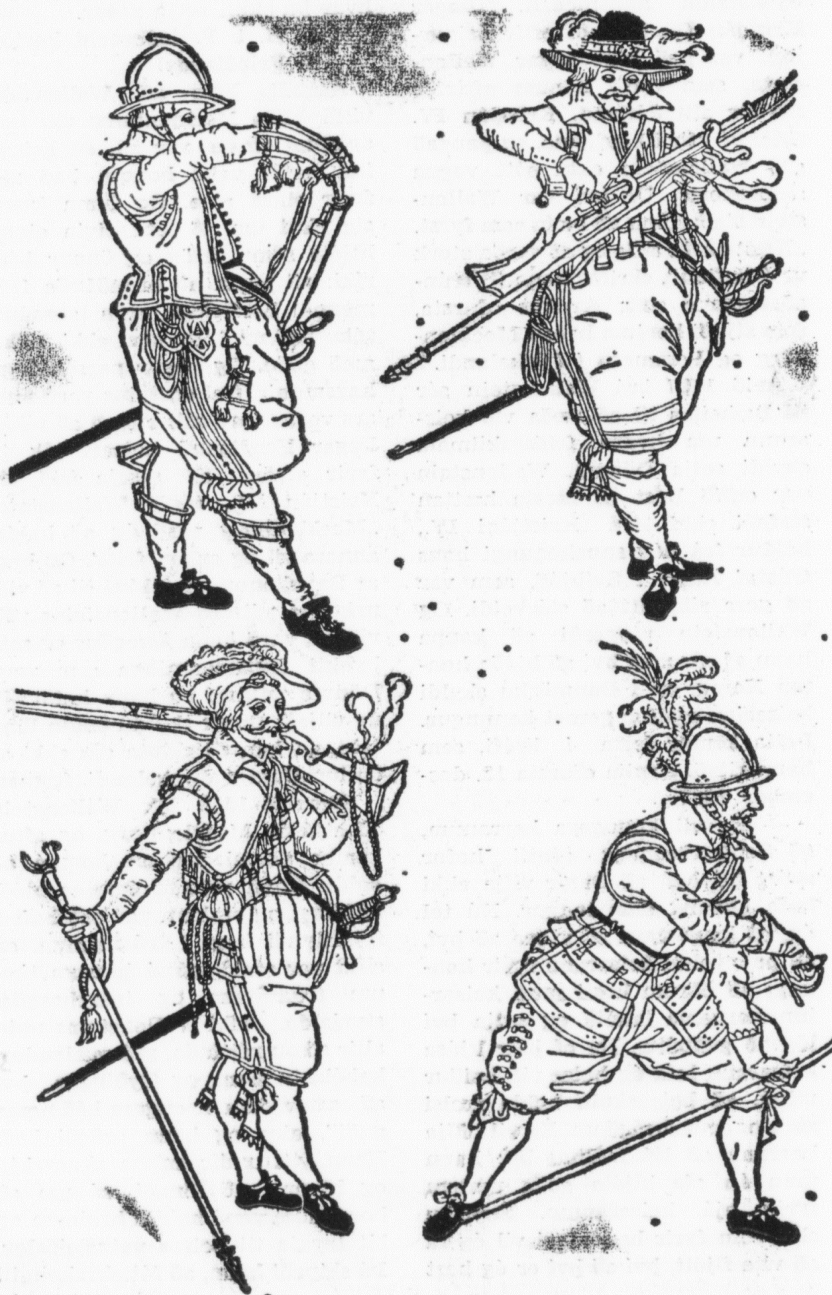
GÚSTAF ADÓLF Sviakonungur hélt með her til Þýzkalands örfáum mánuðum eftir fall Wallensteins. Wallenstein hafði þá löngu gert sér ljóst, að sænski konungurinn myndi hafa afskipti af mállefnum Þýzkalands, og árið 1628 hafði hann orðið sér úti um hóróskóp hans til þess að komast að því, hvers mætti eiga von. Nú virtust þessir spádómar á leið að rætast. Gústaf Adólf sigraði fljótlega heri kapólskra í Norður-Þýzkalandi og var hvarvetna fagnað sem frelsara undan oki keisarans, en í þessum hluta Þýzkalands voru íbúar flestir mótmælendur. Úrslitaspur sinn vann hann við Breitenfelt árið 1631, er Tilly beið ósigur og hlaut sár það, er dró hann til dauða ári síðar. En sigrar Gústafs Adólfs voru á óbein an hátt sigrar Wallensteins, því að þeir sýndu að hann var ómissandi.

Wallenstein sat heldur ekki aðgerðarlaus. Hann stóð í stöðugu sambandi við keisarann og reyndi hans vegna að koma á bandalagi við fyrri-fjandmann sinn, Kristján IV. Danakonung. Þær tilraunir runnu þó allar út í sandinn, en Wallenstein hafði fleiri járn í eldinum. Hann setti sig í samband við Gústaf Adólf og bauð honum þjónustu sína, en Sviakonungur treysti honum illa og tók lítið undir þau tilboð, en vildi ekki hafna þeim með öllu. Um svipað leyti reyndu bæheimskir sjálfstæðishreyfingarmenn að fá hann til

liðs við sig, og buðu honum að gerast konungur yfir Bæheimi. Hann var freistaður af þessu tilboði, en hikaði þó við að segja af eða á, gaf uppreisnarmönnum óspart undir fótinn, en dró í land þess á milli. Það var greinilegt að Wallenstein vildi vera með í leiknum áfram og hann skipti ekki mestu máli, hvorum megin hann stóð að honum, ef hann aðeins ávann sjálfum sér frama, fé og

völd, en á hinn bóginn sá hann áhættuna, sem fylgdi því að taka af skarið í einhverja áttina, og því hélt hann öllum dyrum opnum, meðan hann gat.

Svo fór þó að lokum, að hann hvarf aftur til keisarans, sem vildi veita honum á ný hans fyrra embætti. Wallenstein átti þá naumast annars úrkosta, því að bréf um uppreisnarráðagerðir í Bæheimi hafði fallið í hendur keis-

Hermenn í byrjun 17. aldar eftir

samtíma teikningum.

150 SONNUDAGSLAD - ALÞYRUELAD